

Всі ці дні після побачення з Сонею я дивно-спокійний і тихий увесь. Так буває, як покладеш на хворий зуб щось, що втихомирює біль. А радість Клавдії Петрівни та Кості, їхня вдячність і ніжність дають мені якусь невиразну, гірку сатисфакцію.

Про Андрійка я силкуюсь не думати, а як усе ж таки думається, то я спішу згадати Сосницького, й тоді така сама гіркувата сатисфакція, як і від радості Клавдії, змякшує мою душу, я тут же додаю собі, що мине півроку, рік, і я звикну до думки, що Андрійко чужий, і все влаштується.

А проте думати й бувати на самоті з собою доводиться мені дуже мало. Перед од'їздом я полагаджую справи, вештаюсь цілий день по канцеляріях, приймаю в себе клієнтів, а ввечері або сиджу з Клавдією, або маю наради з Панасом Павловичем. Нарadi ці і смішать мене, і злостять, і без потреби наводять на думку те, що хочеться забути швидче.

Вся справа в Панаса Павловича в тому, що йому треба постановити щонебудь остаточно, бо далі йому вже не сила так жити. Це не життя, а безпотрібне, безладне витрачання часу й постійне дратування. З боку Варвари ніяких заходів щось непомітно, отже треба рішати йому самому.

Але ж уся біда якраз у тому, що рішити він не може нічого. Відмовитися цілком од дітей, як ми це оповістили Варварі Хведорівні? Сказати собі раз на все, що він не має ні Діми, ні Галі, що ніколи не житиме з ними? Це неможливо! Нехай собі всякі філософи глузують, називають це “скотячою силою”, нехай собі з виглядом вищости знизують плечима, а він, Панас Павлович, не може відмовитись од цієї “скотячої сили”, він уважав її за найбільшу, найсвятішу, найнеобхіднішу й т. д. життєву силу! Так, це його переконання!...

Добре! Але як же все-таки зробити так, щоб дати цій найсвятішій і найбільшій силі задоволення? Вернутись до Варвари?

Тут Панас Павлович починає кліпати очима, як від порошокки, підгортає догори борідку й зітхає. Коли є Шура, він безпорадно й питаюче дивиться на неї, й мені вчувається, що він от-от скаже: “Ти, як думаєш, Шура? Га?”

Я стою все ж таки на тому, що треба викрасти Діму. Панас Павлович уже не лякається, як раніше. А коли нема Шури, то навіть із цікавістю перепитує:

— Так ви все-таки гадаєте, що викрасти? Га?

І задумливо завертає кінчик борідки до вуст. Але при Шурі скупчено мовчить і скоса, зпід пенсне, зиркає на свою витревалу, зворушливо-гарну подругу, що кутається в хустину. Вона не каже нічого, але від її мовчання віє такою непохитною впертостю, що Панас Павлович глибоко зітхає, жваво й винувато заводить розмову про щось інше, а я мимохить злосцусь і лаю її ідіоткою.

Але от раз увечері приходять до мене Панас Павлович. Довго сидить, іронічно філософує й перешкаджає мені. Я вже збираюся сказати йому, що я дуже занятий, коли раптом він підводиться, скидає пенсне й починає ретельно витирати скла, короткозоре приглядаючись до них. На лиці в нього такий вираз, що я мимохить чекаю, що буде далі. Жовта шапчина волосся блищить гладенько; сам він підстрижений, чистий, з молочнобілим чолом і ніжним рум'янцем, як у панночок на обкладинках від мила.

Він обома руками примощує пенсне і, злегка задравши голову догори, говорить:

— Так от, Якове Василевичу, “по зреломь размышленіи, будучи въ здоровь уме и твердой памяти”, заявляю, що маю бажання викрасти власного сина, Дмитра Кривулю.

І вичікуюче придивляється до ефекту своїх слів. А на лиці той самий вираз напружености, розгублености, змішаний із гарним настроєм.

Я встаю й міцно потискую йому руку.

— Ухваляєте?

— Навіть захоплений!

— І помагати згоджуєтесь?

— З приємністю!

— Вене! Іншого виходу немає! Ступаємо, значиться, на путь нечестивих.

І він рішуче, трохи смішно обшарпує донизу жилетку.

— А як Олександра Михайлівна?

Панас Павлович кривиться, зібравши губи до носа так, наче понюхав чогось міцного.

— Доведеться воювати! Вона не знає про мою постанову. Доведеться воювати!

І заклопотано дивиться на мене.

— Одна надія, що примириться з фактом і всю відповідальність складе на мене. Одна дадія! Ну, та з нею вже якось улаштуємо. А от, любий мій, як із Варварою бути? З Варварою?

— А що таке?

— Та вона ж розлютиться.

— А хай собі лютиться! На здоров'ячко!

— Е, коли б тільки була справа з її здоров'ям! А то ж і з моїм! Вона ж зараз почне гасати по всьому місті, шукати нас. В університет побіжить, у гімназію, на ректора накидеться, при всіх мені вчинить істерику, їй що? Такий скандал зробить, падлюка, що згориш од сорому...

— Та це, звичайно, той...

— А, скажемо, зустріне мене на вулиці з Дімою й кинеється віднімати. Що їй зробиш? Не битися ж з нею? І відніме! От так вихопить із рук, сяде на звощика й поїде собі. От яка, розумієте, штука! Ех, заздрю, їй-Богу, заздрю тим людям, що вміють, де треба, по часті фізичної аргументації. Загилить би їй попереду разів зо два отак по "наружній фізіономії", от би вона вже опасувалась потім.

— Та ви ж уже так аргументували!

— Коли?! — дивується Панас Павлович.

— Як коли? Та тоді ж, як вона вдарила Олександрю Михайлівну.

— 'Кий чорт! Тільки замірився! Я брехав, що вдарив її, тільки для внутрішньої сатисфакції. Не вмю я бити. Нема в мене досить простодушности. Іноді страшенно хочеться загилити так, щоб аж юшкою вмилаь, а дійде до діла, — схибну. Нема прямої!

— Виїдьте кудинебудь!

— Та куди виїдеш?! — раптом кричить він так, неначе я вже надокучив йому з цією порадою. — Хиба не знайде? Ні, треба вміти бити, от що! Вона хапає Діму, а ти віджбурнув її й покликвав городовика. Вона в крик, а ти ще дужче; вона з сльозами до юрби, а ти собі. От це я розумію! Не треба боятись популярности!

А то, чи пискнула вона, чи ні, а ти вже шулишся й озиралешся, чи не чули люде. Хай собі чують!

— Розуміється!

— От тоді вона й той..., і побачить, що зброї в неї більше немає. Власною її зброєю треба й бити її. Ти ляпаса, а от тобі аж два, от тобі, на, маєш!

І Панас Павлович навіть махає в повітрі рукою так, ніби дає ляпаси. Я сміюсь мимохіть із його відважности отут, у мене в кабінеті.

— Ну, от так і смаліть! Чого там! От давайте оце зараз і зробимо напад! Ви маєте де сховати Діму?

— Чекайте, який напад?!

Перехід од завзяття й войовничости до страху такий щирий і по-дитячому отвертий, що я не можу не сміятись. Щоб він не образився, я обнімаю його за плечі й кажу:

— Та справжній напад, Панасе Павловичу, найсправжніший. От давайте візьмемо автомобіль, підкотимо, вбіжимо! "А подавай сюди мого сина!" Та по "наружній фізіономії" її, ось тобі завдаток! Га? Та й катнемо разом з Дімою. Ну?

Панас Павлович злегка відсувається й, зітхаючи, каже:

— Та вам, голубе, легко сміятись.

— Та хто сміється?! От маєш! Та хоч у сей мент я готов їхати з вами. На віщо відкладати? Хотите?

Панас Павлович, задравши голову, мовчки, вражено з тривогою дивиться на мене.

— Я не жартую. Робить, так робить! Чого ж дурно час гаяти? Знаєте що? Ось давайте зараз подзвонимо їй! Коли нема дома, їдьмо! Тепер дев'ята година, Діма вже в постелі. Ввійдемо, одягнемо й гайда! Ну? Дзвонити?

Панас Павлович стоїть, немов заціпенівши від думки, що це, справді, може статися. Але на мій рух до телефону він злякано кидається до мене й хапає за руку.

— Та що ви, що ви?... — шопоче він, з страхом зиркаючи на телефонну трубку, немов у ній сидить сама Варвара. — Ото яке! Так з вами, бо-зна, чого наробиш! Хиба ж можна так?

— Та чому не можна? Ну, чому?

— Це чорт-батька-зна що вийде. Раптом зірвались, і маєш!... Ні, серденько! Я бачу, що ви занадто захоплюєтесь романтичним боком справи. А мені, знаєте, не до романтизмів. Тут треба зважити, підготувати ґрунт, а не так, що в один мент. . .

Але я не хочу впустити слушного моменту й серйозно, поважно, власне так, як йому бажано, починаю переконувати його. Панас Павлович змагається, вигинається, ховається за що-найменший захист, але я без жалю виганяю його звідусіль і все більш та більш припираю до стіни. Нарешті, він вичерпує всі свої аргументи і в якійсь ізнеможі злякано дивиться на мене. Одначе я розумію, що цей страх є майже згода.

— Добре! — вмить робить він з одчаєм іще одну спробу. — Я згоджусь, я визнаю все, і так далі, але не сьогодні.

— Ні, сьогодні, зараз! Це слабкість, Панасе Павловичу! Слабкість! Так, або так. Треба покінчити!

Панас Павлович знову скидає пенсне й витирає спітнілі від хвилювання скла. Очі кліпають, як ніколи; він дихає так, неначе робив гімнастику Міллера, якою займається що-ранку.

— Ну, от що!... — він починає і блідне. — От що! Коли вона дома, ми не їдемо.

— Добре! — згоджуюсь я. — Але, коли нема, зараз же смалимо туди. Так?

— Дзвоніть!.. — не дивлячись на мене, каже він тьмяним, слабким голосом.

— Ні, відповідайте: так?

— Та добре... Ну, звичайно...

— Чудово!

Я йду до телефону, а Панас Павлович із виглядом людини, яка чекає постанови консилиума лікарів, починає ходити біля мене.

Коли якась жінка каже в вухо мені “слухаю”, я міняю свій голос і питаю:

— Варвара Хведорівна дома?

Панас Павлович швиденько підходить до мене навшпиньках, немов бажаючи почути відповідь, роззявляє рота й так застигає, не дихаючи.

— Ні, їх немає вдома. А хто спрашує?

— Скажіть: добрий знайомий! На лиці Панаса Павловича пробігає радість, неначе в лісі промінь на світанню.

— А як сказати? — добивається голос.

— Так і скажіть. А давно пішла?

— Ні, оце тільки. Вони поїхали в театр.

— В театр? Ага, дякую!

І я кладу трубку. Панас Павлович розгублено дивиться на мене.

— А як же. . . А мені здавалось, що вона дома, — бурмотить він.

— Пішла в театр! — серйозно кажу я й діловито озираюсь. — Ну, значить, можна їхати.

Набіраю цигарок у портсигар, замикаю шухляди стола, зазираю в гаман, чи досить грошей, неначе ми вибіраємось у далеку дорогу. Панас Павлович блукає по хаті і змерзло потирає руки.

— Ну, та що ж, їдьмо! — каже він, силкуючись усміхнутися.

— Так, їдьмо! — відповідаю заклопотано й поважно.

В автомобілю Панас Павлович сидить, забившись у куточок і всю дорогу мовчить. Я починаю думати, що він уже покінчив з сумнівами. Одначе, коли ми вже під'їжджаємо до його колишньої квартири, він починає неспокійно рухатись, визирати з вікна, потім раптом хапає мене за руку і благаючи, судоржно говорить:

— Слухайте, Якове Василевичу!... Я розумію, голубчику, але... скажіть, щоб він зупинився. Так не можна. Ми не обміркували. Ми не маємо ніякого права. Я вас прохаю. Це несерйозно.

— Панасе Павловичу! — кажу я з притиском. — Постановили ви, а не я. Отже ви маєте змогу й перерішити. Я тільки допомагаю вам. Хочете вернутись? Будь ласка! Я не хочу робити на вас ніякої пресії. Це тільки ваше особисте діло. Рішайте самі!

В цей мент автомобіль зупиняється. Панас Павлович на віщось трівножно визирає, метушиться, впускає пенсне, й ми обидва шукаємо його під ногами. І коли пенсне знаходиться, невідомо, через яке натхнення, Панас Павлович рішуче, жестом владаря, розчиняє дверці й кидає до мене:

— Ходім!

І ввесь час, що ми йдемо по сходах, він має рішучий, гордовитий вигляд. Я не встигаю ступати за ним. Але біля дверей, на яких іще висить мідяна табличка з його прізвищем, він стоїть довго, дихаючи важко й одсапуючи, так довго, що я, нарешті, питаюся:

— Ви подзвонили?

— Ах, так! Я й забув.

І він підносить руку до гудзика дзвоника. Але зараз же віднімає її й шопоче до мене:

— А як прислуга не даватиме? І наробить галасу?

— Не забувайте, що ви — хазяїн цієї квартири й батько цієї дитини! Дзвоніть! Ніяково так стояти...

Панас Павлович коротко тикає пальцем у гудзик. Довго не чути за дверима ані згуку. Аж ось швидко біжать чийсь кроки, хтось, поспішаючи, відчиняє двері. Ми входимо й бачимо перед собою... Галю. Вона стоїть із розплетеною косичкою й, закинувши її лівою рукою за спину, тримає незастібнуту суконку.

— О, Господи! — вражено, з переляком каже вона.

Ми також збентежені. Про Галю ми зовсім забули, немов би її й на світі не було.

— Таточку! — раптом нещиро скрикує вона й кидається до його, але старається не стати до мене спиною.

Панас Павлович машинально цілує її й питає:

— А мама дома?

— Ні, пішла в театр. Роздягайтесь, будь ласка!

— Шкода, шкода!... — розгублено бурмотить Панас Павлович і хоче роздягатись. Я зупиняю його за руку.

— Ми ж тільки на хвилинку. В справі. Зараз підемо.

— Але чому? — здивованим, салонним тоном говорить Галя. — Тато так давно не був у нас. Я скажу наставити самовар. Ви, будь ласка, не дивіться на мене, я маю такий страшний вигляд!

Їй усього тринадцять-чотирнадцять років, але вона поводить ся так, як замужня, молода, гарненька дамочка. Поява батька хвилює її тільки на хвилину. Її замішання проходить, і вона

починає жвавенько щебетати. А ми стоїмо їй, неначе слухаючи її, думаємо, як бути. Я вже знав, що ми підемо собі, не зробивши нічого, — при Галі він не відважиться.

— Ах, та зайдіть же хоч у вітальню! — раптом перебиває себе Галя й пурхаючим жестом повертається спиною до дверей, їй подобається грати ролю господині. Довгасте, вузьке обличчя та холодні, з нещирим сміхом очі нагадують мені Варвару Хведорівну.

— Ні, дитино, ми не ввійдемо. . . — стомлено говорить Панас Павлович.

— Ну, які погані! — робить вона ображену гримаску. — А з твого боку, тату, так навіть негарно. Я розумію: звичайно, можуть бути всякі родинні непорозуміння, але так закинути своїх дітей, як ти це робиш, це, вибач мені, дуже негарно. І тепер, коли ти вже прийшов, не хочеш навіть кілька хвилин побути з нами. Але знаєш що? — раптом робить вона великі очі. — Маму можна викликати. Я пошлю Катю в театр, це п'ять хвилин звідси. Вона пішла на оперетку. Сьогодні йде “Орфей у пеклі”. Кондратський пропонував узяти й мене з собою, але мама сказала, що мені ще не можна дивитись на цю п'єсу. Хочеш, таточку? — Я пошлю Катюшу. Вона знайде маму, вони сидять у партері в четвертім ряді, я сама читала білети.

— Ах, так вона пішла на оперетку! — усміхається Панас Павлович. — Із Кондратським?

— Ну, таточку, будь ласка, не вигадуй ніяких паскудств! І не суди по собі!

— Так... Ну, так от що: Катю можна потім послати, а я хочу подивитись на Діму. Ти побудь тут із Яковом Василевичем, а я піду до Діми.

І Панас Павлович уважно, строго й мовчки зиркає на мене. Він видається мені трохи блідим, але цілком спокійним.

— Добре, таточку! Тільки ви, Якове Василевичу, посидьте тут трошки без мене, я мушу зробити коло себе порядок...

І Галя задом виходить із вітальні, роблячи милу й соромливу посмішку.

Я стараюсь уявити собі, як Панас Павлович увіходить у спальню, як будить Діму. Діма зпросоння не розуміє нічого, усміхається сонно, думаючи, що йому сниться тато. Панас Павлович хвилюється, хоче одягти Діму, але від хвилювання все плутає, а Діма регоче й поправляє його.

Галя вертається. Сукня застібнута, косичка заплетена. Вона сідає проти мене й починає розважати, безупинно оповідаючи про якихсь там “подруг-дівчат”, про класних дам, про прочитані книжки. Вона висловлюється, як доросла, з правильним уживанням чужоземних слів, очевидячки, милуючися сама собою.

Довгенько сидимо так. Я вже починаю думати, що Панас Павлович змінив свою постанову. Але от чуються кроки і дзвінкий голосок Діми.

— Боже мій! — сплескує руками Галя. — Тато підняв Діму. Мама буде сердитись!

У вітальню входить Панас Павлович, тримаючи Діму за ручку. Діма весь ссяє і кричить до Галі:

— А ми з татом на томобілі поїдемо кататись!

— Тату! — з жахом питає Галя. — Це правда?

— Так. Я хочу трошки покататись його... — каже Панас Павлович. Він зовсім спокійний, навіть занадто спокійний.

— Тату! Я не пушу Діму. Мама казала, щоб...

— Іди спати, Галю, й не говори дурниць! Але Галя кидається до дверей у передпокій і рішуче затуляє їх собою.

— Я не пушу! Можеш бити мене, я не пушу. Ти хочеш украсти Діму. Мама казала, що ти хочеш це зробити.

Діма лякається, зачувши, що його хочуть украсти, але не плаче.

— Галю, йди спати, я кажу тобі! — говорить Панас Павлович, і я бачу, як усе його лице заливає червоним.

— Не підуй! Ти не маєш права! Це гидко, це паскудство, це мерзота! Пусти Діму!

Лице Галі кривиться від плачу і злості. Панас Павлович іде просто на неї, бере її за руку й тягне вбік. Галя хапається руками за двері, голосно кричить і відбивається ногами. Тоді Панас Павлович покидає Діму, обіймає обома руками Галю й сильно відриває її від дверей. Я ніколи не бачив такої люті в цього м'якого чоловіка. Діма в страху пригортається до мене. Я беру його на руки й несу в сіни. Галя злякано замовкає й, одкинена вбік, стоїть і дивиться широкими очима на Панаса Павловича, який тихо каже їй:

— Битиму! Отут битиму, паскудна ти дівчино!

І коли ми одягаємо Діму й виходимо, вона таксамо стоїть у вітальні, притулившись міцно руки до грудей і широко дивлячись на нас.

— Костю, не лізь до вікна!... Костю, не чіпляйся до Якова Василевича!... Костю, даю тобі слово, що відішлю тебе назад!...

А сама вся ссяє, світиться тихим захватом, раюванням, незанимим спокоєм. Особливо їх обоє хвилює й тішить те, що ми ідемо в окремому купе, що ми маємо в цьому поїзді свою хатинку, маленьку, затишну й цілком-цілком окрему. Клавдії це до душі, вона почуває себе вільно, легко, а то б усе шулилась і боялась людей. Вона всіх боїться: придверників, кондукторів, пасажирів, носильників. Придверникам і носильникам вона дає зо страху стільки на чай, що ті тільки дивляться на неї й не дякують від здивовання. А її те тільки й турбує, чи не дала вона за мало. Досить якомусь нахабі сказати: "Е, пані, трохи ніби мало!", як вона зараз же страшенно соромиться, бере за гаманець і дає стільки, скільки попадеться в руку.

Зате в купе нам не страшно нічого, ми самі собі пани. Я показую Кості танок лісів і ланів. Деревя, побравшись за руки, вчисто й поважно танцюють перед нашими вікнами. Коли поїзд зупиняється, зупиняються й вони. Коли йде швидче, то й вони поспішають. Костя горнеться до мене, дивиться мені в очі вохкими, вдячними, сумирними оченятами. Клавді душно, й ми на кожній станції беремо по кілька пляшок ріжних напиктів. І це тішить їх незмірно. Вони їдуть, як важні пани. Ніколи вони не мали такої роскоші.

А вночі я кажу собі казку й тихо засипляю під гуркіт коліс. Костя щось говорить у сні, й я, не перериваючи казки, думаю про Андрійка.

Море, фезки, смугляві обличчя, чудернацькі слова, пекуче, ясне сонце, непорушні, чорні, немов із грубого картону вирізані кипариси, — скільки радощів для них! Я почуваю себе щедрим, благодуним богом. Коли ввечері Клавдія стає переді мною на коліна й цілує мою руку, я навіть не протестую, розуміючи її побожний настрій. Я сам стояв би на колінах перед тим, хто дав би мені стільки простодушної, чистої, дитячої радости.

Вранці ми спимо довго й безжурно. Потім лежимо на піску, жмуримо очі, бовтаємось у воді. Довкола нас усі люде також лежать, жмуряться й бовтаються. Небо жмуриться вдень теж сонно, стаючи сірим, ніби укриваючись, як і ми, потом. Сплять кипариси. Навіть море дихає сонно, ритмічно здіймаючи і спускаючи мереживо берегових хвиль. Через це не віриться, що десь є галасливі, грюкітні міста, трамваї, суди, тюрми; весь світ уявляється сонним, з прижмуреними очима, в сонці й безжурности.

Їх троє: Ваня, Крошка й Віра. Ваня найстарший, йому років чотири, а тим, мабуть, по три. Вони всі сидять під моїм вікном на землі. В Вані в руках дзвіночок без сердечка. Вони по черзі

б'ють по йому трісочкою й задоволено сміються, слухаючи приємні згуки. У Крошки в руці бублик. Вані він дуже смакує, але Крошка не хоче поділитись. Тоді Ваня, як найстарший, одсилає її додому.

— Іди собі, йди!... Ну, так дай бублика!

Крошка вибірає менше зло й дає бублика, але дає більшу половину. Ваня не хоче бути свинею й не користується своєю владою; він вертає більшу половину й бере собі меншу. Задоволений таким розв'язанням спірного питання, він сідає на землю й витягає ноги. Крошка, Бог її знає, через що, зараз же робить те саме. Але Ваня тут же схоплюється, біжить до стовпчика і кличе за собою Віру. Зручно видряпавшись на його, він сідає й падає ногами. Віра з захопленням сміється і здивовано показує на його Крошці. Але у Крошки самостійність і ініціатива: вона лізе на дошки, що обгороджують купу глини, і кричить:

— Ой, упадю! Ой, упадю!...

Вона не боїться впасти, але хоче перетягти увагу Віри на себе. Це все ж таки їй не вдається. Навпаки, Ваня кричить їй:

— Крошка, подай бублика! Впав!...

Крошка ніби не чує.

— Крошка, я кому кажу?!... Ну, так іди додому, йди!

Крошка, мовчки сопучи, злізає й подає деспотові-мужчині бублика.

Цілими днями ці три голівки копаються під моїм вікном. У Вані гостре підборіддя, на яке можу дивитись годинами. Коли Клавдія входить до мене в кімнату, я вдаю, що працюю, й вона виходить навшпиньках. А я знов слухаю щебетання голівок. Треба б, власне, їх прогнати зпід мого вікна, перешкаджають робити. Але Крошка така втішна, що хай собі ще трохи покопаються. Тут холодочок, затишок, а там така спека, що носики миттю почнуть луштитись.

Клавдія потрохи чогось пригасає. Не розумію, від чого це. Не цілує мені рук вечорами, іноді плаче чогось. Костя пропадає від ранку до вечора десь на березі, й мені треба ходити вишукувати його. Я перестаю почувати себе милостивим і добрим богом. Здається, я більше стаю подібним до чоловіка хворої жінки, з якою треба панькатись. Ця роля мене захоплює менше. Загалом, пора, здається, припинити свою добродійність, — нудновато вже від неї тай смішно трошки.

Як мало жінчині треба для того, щоб стати жінкою: — поспати з мужчиною в однім ліжку. Цього досить! Клавдію, очевидячки, вже не задовольняє становище фіктивної дружини. Тільки цим можна, як видно, пояснити незрозумілі сльози, зітхання, болі голови, вигляд мучениці. Це нудно, без ніякого сумніву! Нудно й більш нічого!

Хазяйка помешкання, стара Караїмка з закарлюченим, як у сови, носом і оливковим коліром лица починає вже драгувати своєю солодковою усмішечкою. Клавдія шопочеться з нею цілими годинами. Про віщо вона може говорити з цією жінкою? Очевидячки, про мене; про мужчин, які зводять чесних жінок із розуму, а потім покидають їх.

І сама Клавдія вже драгує мене. Ані трішки не втішно, що вона боїться людей і зо страху тикає їм колосальні суми на чаї. Чорне, скромне убрання черниці також сердить. Якого чорта, справді, вдавати з себе щось таке, чого в дійсності немає! До моря вона вже майже не ходить, пролежуючи всі дні на старій кушетці. Вікна запнуті в неї чимсь темним, — хустками, пледами, — і тільки згори пробивається гарячий, жовтий промінь, сіючи по хаті золотисту півтемряву. Раз-у-раз пахне в хаті якимись краплями; завсіди душно й тепло, як в оранжерії. Коли я вхожу, Клавдія Петрівна винувато підводиться й чіпляє на ніс пенсне. А як застаю, що спить, то, прокинувшись, вона хапливо затуляє одною рукою очі, а другою спішить намацати на столику пенсне, щоб закритися ним.

Цим вона постійно нагадує мені, що в неї негарні, маленькі, зморщені очі. Раніше, хоч жаль ставало їй, а тепер досадно й неприємно.

І плаче вона, плаче без перестанку. Чорт би взяв ці сльози! Звідки вони беруться в такій скількості? І мовчить...

— Та скажи ж, нарешті, чого ти плачеш? Що це таке? Чи я образив тебе чимнебудь? Ні, цього вона не може сказати.

— Ну, так у чому ж тут річ?

— Не знаю!.. Так!

І вона починає простісінько ридати. Чорт забірай! Це може роздратувати найдобродійнішу людину! Невже я не можу бути в поганому настрою? Та й з якої речі вона плаче, яке вона має право плакати? Хиба я присягався любити її? Хиба ми коли навіть балакали про любов? Невже вона не розуміє наших відносин?

Я нічого цього не кажу їй, але все ж таки даю зрозуміти, що вона не має ніяких підстав вимагати від мене, щоб я переживав тільки раювання від її товариства й не смів ніколи ні на що розсердитись.

— Я й не вимагаю! Я й не вимагаю! О-о... — ридає вона ще дужче на мої натяки й одвертає вбік спухле, набрякле від сліз лице.

Нарешті я починаю без ніяких жартів дивуватись.

— Господи Боже мій! Це, нарешті, стає неможливо! Та скажи ж ти мені, ради самого Бога, що сталося, через що саме таке?!

— О, нічого, нічого! О-о!

— Ну, знаєш, як собі хочеш, а це щось просто фантастичне!

— Дай мені спокій, дай мені спокій!

— Та спокій я тобі можу дати, але ж... це, чорт-батька-зна-що таке. Хоч би ж я знав свою провину, а то...

І нарешті я таки взнав її: Клавдія — вагітна. От і все!

Коли вона це каже мені, я настільки не допускаю такої можливості, що зпочатку просто не розумію її. Одначе не треба було багато часу, щоб переконати мене.

— Але ж ти... ти обіцяла мені! Ти взяла на себе! Ти, значить, обдурила мене?!

— О, не турбуйся! Я зроблю викидень. У тебе не буде від мене дитини. Від мене!

І вона гірко сміється, потім плаче і вкінці зовсім ридає.

В наших кімнатах панує Караїмка. Вона шопочеться з Клавдією, щось варить у себе в кухні і в великих посудинах носить у кімнату Клави. Я купую в аптиці якісь порошки, слоїчки, дудочки. В кімнатах стоїть тепла, повна пахучих ліків пара. Костя з великими переляканими очима з'являється тільки на хвилинку і знову десь пропадає. Клавдія від цього хвилюється, ридає, проклинає себе й посилає мене шукати його. Я по дорозі в аптику зазираю в усі подвір'я й гукаю по вулицях: "Костя!" Кошмар!...

А Караїмка все нишпорить по наших хатах, носить казанки з окропом, шепочеться з Клавою біля ліжка й усміхається до мене вгодливо й фаміліярно. Клавдія лежить, стогне, перериваючи стогони плачем. Я ходжу з кутка в куток, дивуючись, не розуміючи нічого, як у чаду. Вранці й удень часто бувають сварки. Ми вже балакаємо отверто, брутально, не ховаючи своєї злості й, бажаючи як-мога дошкульніще образити одне одного. Ми знаємо, що ніхто з нас свідомо не винний ні в чому, але нам треба знайти вину за другим, щоб дати собі хоч трошки полекшення. Клавдія декілька разів збирається бігти топитись, а я регочу й раджу їй узяти з собою корковий пояс. Вона біжить, а через годину-дві прибігає, обнімає Костю, ридає й падає

на ліжко. З'являється Караїмка, виганяє мене, приносить казанки, умивальники, і день кінчається стогоном і шамотнею.

Нарешті, мені заявляється, що в цьому періоді зробити викидень неможливо; що треба чекати ще з місяць. Так сказав сам лікар, який робить усім купелевим дамам викидні.

Ми обоє опадаємо. Я такий змучений кошмаром, що мені все-одно вже. Аби якийсь кінець! Таксамо, мабуть, і Клаві. Коли я збираюсь їхати, вона навіть не просить лишитися. Ми дуже ввічливі одне з одним, привітні й соромимось того, що було. Вона обіцяє зараз же сповістити, як пройде операція, а я прошу писати, як тільки буде потреба в грошах.

Розстаємось на вокзалі тихо, знаючи, що ніколи не зустрінемось. Не знаю, що почуває Клавдія, але мені від цієї свідомости легко й соромно.

Закоханий у Київ, я блукаю по зелених кучерявих, шопотливих вулицях його. Милій, тихий, задумливий красунь! Каштани обсіпають рудявим цвітом дахи вагонів трамваю. Нема ніде такого життя в лініях вулиць, як у його. Ніде нема такої ласкавої чепурности, природної охайности, грайливости! Він подібний до великого гарного звіря, який бо-зна коли слідкує за собою.

От заходить сонце за Кадетською Рощею, і ще горять хрести Андріївської церкви, Володимирського Собору і блискають червоним, металічним одблиском вікна високих кам'яниць на горах. Унизу, в подібних до коридорів алеях-вулицях, засаджених каштанами, тополями, акаціями, ніжна, тепла, наша південна тінь. За палісадниками з розчинених вікон якимось особливо, хвилююче, закликаюче чується сміх і музика. Біля дверей бакалійних крамничок, які через щось у Києві люблять підвали, неодмінно що-вечора збирається клуб: дворянки, поліцаї, покоївки. З дверей крамничок потягає холодком підвалу, политою підлогою, таранею, свіжими овочами.

А на Дніпрі в сей час ледве посуваються вгору до Чортоторію човни. З човнів тягнуться до міста нитки пісень. З міста, з Царського Саду, їм відповідає музика. Десь дзвонять у церкві. Як гудіння джмеля втискується гудок пароплава. Часто, завзято видзвякує такт трамвай.

Я ходжу помалу, смакуючи кожний крок, кожний поворот вулиці, кожную свічку на каштані. В мені панує блаженний спокій. Я ні про що не думаю й нічого не боюсь. "Весняного" і сліду немає. Проходжу повз усі небезпечні місця й навіть чудно часом, що ніякої ні ворожости, ні філософування вони не викликають у мені. Ніби й не зо мною це бувало ще не так давно.

Отут я мешкав за студентства, — он моє вікно та кімната. Коли товариші приносили літературу, або просто не хотіли, щоб знали про їх, вони з сходів стукали кулаками у стіну. В цю саму стіну обережно, боязько озиралась, стукала мені й Ганя. Так, власне, в цю стіну. І те, що Ганя в цей час десь на каторзі, а я тут, не викликає, як раніше, весною, непотрібних, сентиментально-кислих міркувань. Так, вона там, а я тут, та й годі!

Сосницьких у городі немає, поїхали на село. Але, коли б і були, це нічого не змінило б. Я знаю, а головно почуваю, що на цей раз я — не кирпатий. Андрійко більше не існує, на місці його образу тільки невиразна пляма, що легким сумом холодить серце, як руїни якогось гарного, старого будинку. Може, від цього й цей спокій у мене, й задоволення з себе, й тиха твердість ходи, й потайна гордість?

А Кривулі тут. Ніхто нікуди не поїхав: ні він із Дімою та Шурою, ні вона з Галею. Панас Павлович тільки якимось раз зайшов до мене, але сидів недовго й був задумливий та мовчазний. Він таксамо ховає Діму десь у своїх далеких родичів, тікає від Варвари, яка переслідує його скрізь, де тільки може; буває часом у Шури, живе собі потрошку. Але, видно, це життя потрошку недешево коштує йому.

Від Клавдії Петрівни я дістаю врядигоди листи, в яких вона все запевняє мене, що не хотіла обдурювати мене, що вона сама в одчаю від своєї помилки; щоб я не турбувався, — дитини не буде. Я відповідаю їй привітними, приятельськими картками, в яких також заспокоюю її. І зараз же забуваю про неї.

Знайомих я уникаю, а вечорами граю у клубі. Мені чогось іде карта, й я виграю багато.

Але перед клубом я ходжу вулицями довго, — без ніякої мети. Вдень буває душно, літає порох, а ввечері, коли й є порох, то його, принаймні, не видно. Мені нічого не треба від людей, я не потребую їхнього ближчого товариства; для мене досить випадкового сміху, розмови, шматочка профілю або невиразної плямки обличчя в темних рямцях вікна. Вони рухаються навколо мене, але не зачіпають, і свідомість своєї цілковитої ізольованості серед них, незалежності, самоти дає чуття глибокого спокою. Тепер я вже не гасну, лишаячись наодинці з собою; не хапаюсь до людей. Навпаки, мені здається, що тепер я з ними пригасаю. Мабуть, у тих, що видужують, буває такий стан. Але від чого ж я видужую?

Натовп, витиснений з воріт Царського Саду, розливається струмками в різні боки. Тут, на вулиці, таксамо в'ються довкола електричних ліхтарів, як сніжинки, пухнаті метелики. Внизу горить Хрещатик. У юрбі то тут, то там наспівують мелодії з що-йно прослуханого концерту.

Я йду позаду жіночої постаті в білому. Капелюх також білий, з його крис зубчастою каймою звисає мереживо. Зпід крис я бачу окраєць голої шиї і спини. Ми посуваємось помалу в потоці тіл. Я міркую, куди б його піти повечеряти, й у цей мент рівняюся з білим капелюхом. Машинально зазирнувши під його, я почувую, як мене щось ніби кулаком б'є у груди: на мене дивляться великі, чи то насмішкуваті, чи то сумні очі "Білої Шапочки". Я до такої міри бентежусь, що починаю дурновато посміхатись і думаю, чи треба мені уклонитись їй. Але на якій підставі я можу це зробити? Чи на тій, що вона колись одігнала мене від себе?

Поки я роздумую, Біла Шапочка знов випереджує мене. Вона ступає таксамо повільно, спокійно, й не відомо, чи пізнала мене, чи ні. Не озирається, не хапається; нема в її постаті непорушності людини, яка знає, що їй дивляться у спину. Та, чи запримітила вона мене взагалі?

Я тепер дивлюсь на її капелюх, на шматочок шиї, що часом одливає фіолетовим перламутром електричного світла, на заокруглені плечі зовсім инакше, ніж декільки хвилин тому назад. Іноді я навмисне торкаюсь рукою до її сукні, й мені здається, що ми з цею сукнею в тайній, дружній змові, що вона співчуває зо мною.

Біла Шапочка сідає у трамвай. Мені треба на другу лінію, але я вхожу за Шапочкою. Вона сідає в вагоні; мені ж там місця немає, й я стою на площадці. Шапочка сидить у профіль до мене, й я можу дивитись на неї, скільки хочу. Яка дитяча зворушлива ніжність у заокругленню підборіддя та нижньої частини щоки! Губи трошки заширокі, рот величеський. І яка дитяча строгість в обличчю! А око з постережливою цікавістю оглядає кожного.

Вона могла б мене бачити, коли б схотіла, але я ні разу не зустрічаю її погляду. Я навмисне посуваюсь до дверей вагону й часом поправляю капелюх, щоб своїми рухами притягти її увагу на себе. Ні, не зиркне ні разу! Ніби навмисне не хоче дивитись! Це починає трошки радувати мене: очевидячки, запримітила, пізнала. І вже не зводжу очей з неї. Хай погляне, хоч раз, хоч крадькома! От про щось замислилась! Око дивиться в одну точку; строгі вуста мимоволі морщать від усмішки, око жмуриться, і вся вона дивно ясніє, стає теплою, ніжною. Але вмить змітає усмішку з вуст і зиркає навкруги: чи не стежить хтонебудь за нею.

Так! Значить, вона тоді не помітила мене, та не помічає й тепер!

На розі Васильківської й Благовіщенської вона має пересідати. Коли ми ждемо вагона, я декілька разів стаю так, щоб вона побачила мене. Справді, вона помічає мене, але за те я не помічаю ніякої різниці між її поглядом, коли вона дивиться на стовп ліхтаря й на мене. І тільки завваживши, що я не спускаю з неї очей, незадоволено кривиться й одвертається. Коли б вона вилаяла мене, мені б було не так соромно, як од цієї гримаси!

Одначе їду далі з нею. Тепер я сідаю напроти, й мені видно все лице її. Вуста видаються вже ніби меншими, за те в лиці більше сухости, холодности. Вона дивиться вбік од мене, і я все-таки не знаю, чи пізнала мене, чи ні. Я ж тоді був у шубі й циліндрі, а тепер у літнім, сірим капелюсі й легким пальті. Так, через це, мабуть, і не пізнала мене. Автім, чому б вона повинна показувати, що пізнала, яка їй од того приємність?

Вона підводиться і збирається вийти. Я бажаю від усього серця, щоб вона забула на лавці свою срібну плетену торбинку. Але ні! Вона бере її. Я теж устаю. Шапочка кидає в мене поглядом строго та уважно, неначе хоче сказати: "Наміряєшся чіплятись? Даремно!" Одначе я йду за нею. Іду кроків зо два від неї, дивлюсь їй у спину й почувую чудну, незрозумілу мені самому, глибоку ніжність.

Біла Шапочка звертає праворуч. Тут ліхтарів менше, дерева шапками прикривають тротуар, і, здається, ніби йдеш під скелями. Підбори Шапочки сухо постукують попереду. Вона ступає дуже рівно, й по її спині вже помітно, що прислухається до моїх кроків. Я знаю, що вона повинна боятись, — тут у цій невеличкій вуличці так мало прохожих, — і мені від цього образливо й сумно.

Аж ось набираюсь одваги, декілька разів глибоко переводжу дух і наздоганяю її. Шапочка гостро зиркає на мене й надає ходи.

— Простіть ради Бога! Не сердьтесь і не бійтесь мене!... — починаю я як-мога благаючи.

Вона мовчить і йде ще швидче. Я мовчу й, дурновато, ніяково усміхаючись, їду поруч, не знаючи, що сказати.

— Простіть!... Ви раз, весною, прогнали мене, коли я... причепився до вас. І мені було... І я, звичайно... Але запевняю вас, я... не хочу образити...

"Що зо мною?! Як глупо я поведжусь!" — з дивуванням і соромом думаю я.

— Будь ласка, дайте мені спокій!... — каже, нарешті, Шапочка.

Я такий радий, що вона забалакала, що не чую в її голосі ні досади, ні тривоги.

— Я зараз дам! — хапливо кажу я. — Але чого ви так боїтесь знайомства на вулиці? Це ж... забобони! Коли б мене підвів до вас якийнебудь ваш знайомий, ви ж би не відіпхнули мене?! Ну, от уявіть собі, що мене хтонебудь підвів до вас!

Я пробую навіть усміхнутись грайливо, а Шапочка, мабуть, навіть не чуючи як-слід моїх слів, пильно дивиться вперед. Очевидячки, вона десь тут мешкає і спішить швидче добратись до свого дому.

— Ну, чого ви не хочете познайомитись зо мною? — прохаючи кажу я знову.

— Та тому, що не хочу! — з несподіваним вибухом гніву каже вона й, зупинившись, просто й обурено дивиться мені в лице. — А ви не маєте ніякого сорому! Вас женуть, а ви йдете й нахабно турбуєте людей. Забірайтесь геть!

І, повернувшись, швидко йде вперед. У мені спалахує злісна, безсоромна впертість. Чекай же ти!

— Ви мене образили за те, що мені подобається ваше лице, що я хочу познайомитися з вами? Добре! Хай так! Але за це ви на прощання простягнете мені руку!

Вона зиркає на мене; зневажливо усміхається і знизує одним плечем. І несподівано звертає до ганку якогось будинку.

— Не простягнете? — живо кажу я.

— Ні!

— Ну, що ж! У такому разі я стоятиму біля вашого дому доти, поки ви не зробите того. Біла Шапочка дзвонить і, не обертаючись до мене, стоїть і чекає.

— Я стоятиму всю ніч і весь день, поки ви не простягнете мені руки. Чуєте?

Вона нетерпляче постукує передком білого, маленького черевичка з стьожечкою-метеликом, подібним до мужеської краватки до фрака, й коли відчиняються двері, вона входить у сіни, навіть не подивившись на мене.

Я сідаю на кам'яні східці й витираю піт із лица. Потім закурюю, шпурляю вбік сірника й почуваю себе так погано, немов мене прилюдно піймали на шахрайстві й викинули сюди на цей ганок. Потім помалу, трудно підводжусь і починаю ходити взад і вперед по тротуарі. Плити з червоної цегли подекуди повитирались у глибокі ямки; по краях деревляні стовпчики, поїджені часом, покриті, схожі на пні в лісі.

Дивлюсь на годинника: п'ять на першу. Проїжджає на візнику парочка, обнявшись. Звичайно, Шапочка любить когось іншого, — це ясно. Тільки в таких випадках жінка може бути така неприступна й жорстока.

І я в'являю собі, як оце Шапочка приходить до себе, її, певно, зустрічає чоловік, — мабуть, ще недавно замужем, — вона кладе йому руки на плечі й гаряче-гаряче пригортається до його. А потім, от у цю хвилину, оповідає про нахабу, що причепився до неї, і про те, як вона добре відчистила його.

Підводжу голову догори й дивлюсь на фасад у будинок. Будинок невеликий, триповерховий, майже такий самий, як у моїй казці. В одному з поверхів десь є вона. В вікнах майже скрізь світиться, деякі з них розчинені; в кімнатах миготять іноді тіні, але ніхто не визирає, — їй навіть нецікаво, чи я дотримаю свого слова. Добре!

Я розумію, що мені не може бути ніякої надії на щонебудь, що нерозумно і смішно далі тягти цю негарну історію, а все ж таки я не йду додому. Я ходжу, як вартовий, по тротуарі, сідаю часом на східці, курю, і знову ходжу. І що більш я переконуюсь у безглуздості свого становища, то дужче росте в мені впертість. Так, я сидітиму тут ніч, день, ще ніч і ще день! Вона побачить, що я не кидаю на вітер своїх слів. Я впаду від втоми й голоду, але не піду, поки не простягне мені руки.

Я в'являю собі, як падаю отут на тротуарі, як дворники й поліцаї підіймають мене, несуть ув участок, а з вікна дивиться вона, й їй жаль мене; вона дивується з моєї сили волі, почуває каяття й сором.

В першій годині гаснуть ліхтарі, й будинок поринає в темряві. Вся вулиця відразу стає надзвичайно тихою, сонною, навіть зорі здаються послулими. Вікна гаснуть, тільки одне, на найвищому поверсі, слабенько горить густо-червоним світлом. Дуже можливо, що це якраз вікно її кімнати.

Повз мене вже кілька разів проходить нічний сторож із мідною бляхою на кашкеті. Він тягуче й мовчки озирає мене й помалу відходить.

Хочеться їсти й пити. В портсигарі тільки декілька цигарок. Хиба поїхати додому, під'їсти, поспати трохи та рано-вранці приїхати сюди? Я усміхаюсь. Це було б подібне до "голодовки" ув'язнених, які потай "під'їдають".

Знов іде сторож, знову пильно придивляється й, нарешті, глухо питає:

— А ви, господін, що тут сидите?

— Вподобалось!

— Не полагається тут сидіть!

— Через що?

— Через те, що нема чого вам тут сидіть!

— А ти звідки знаєш, що нема чого?

Сторож мовчить, немов би міркуючи, що йому в такому випадку “полагається” робити. І, нічого не придумавши, знов іде далі, бурмочучи:

— Вподобалось! Вподобається, як покличу городовика... Тоже фраер! Уподобалось!

Справді, на вулицях, здається, забороняється спати. А цей охоронець може сказати, що я сплю. Встаю й починаю проходжуватись. Червоне вікно світиться. З ним усе ж таки веселіще. Закурюю і при світлі сірника дивлюсь на годинника. Господи, тільки чверть на другу! Що ж я робитиму тут до ранку?! Плюнути хіба на все це?

Але я знаю, що не плюну. Коли я так піду, то вже ніколи більш не наслідуюсь підійти до неї, навіть у казці.

“Але на віщо вона мені? Що за сентиментальности? Чи я студент першого року, чи що? Ото, подумаш, Еспанець який! Ще б гітару в циркульника позичити для сього... Йди, брате, спати!”

Але, замість того, я сідаю на східці, спіраю голову на руку й сиджу. Йде хтось згори помалу й важко. Сторож! Коли він рівняється зо мною, я виймаю карбованця й даю йому.

— Слухай, чоловіче добрий! Я пішов у заклад, що просиджу тут двоє суток. Розумієш? Я не злодій, і ти мене не бійся!... Злодії, на жаль, так не роблять!... Ну, бери, бери, чого там!

Сторож нерішуче бере гроші й бурмотить:

— Та я нічого!... Ну, када ж нам теж приказують...

Він ще варнякає щось собі там у темноті, але я не слухаю. Мене хилить до сну.

Я прокидаюсь од штовхання в плече. Здивовано розплющую очі й озираюсь: якась незнайома, пусто-широка вулиця; вгорі ніжно-малинова хмаринка, а біля мене дворник із мітлою.

— Тут спать ніззя, господін!... — строго говорить він і підозріло оглядає мене. На другому боці стоїть другий дворник і, позіхаючи, з цікавістю дивиться на нас. Я встаю, витягаю з кишені декілька срібних монет і мовчки тикаю їх у руку дворникові. Він бере їх, не дякує, й усе-таки оглядає мене.

— Ну, чого дивишся? — сердито кажу я. — Не бачив чоловіка? А ще дворник називаєшся! Роби своє діло!

Сердитий тон зразу викликає в його повагу і страх перед моєю особою. Хто зна, хто я такий, і на віщо сиджу тут! А що, як агент?

— Та я тільки, щоб штанці ваші не закалять, підмітять буду... — каже він з нотками вибачення в голосі.

— Ну, підмітай!... — дозволяю я й починаю ходити взад і вперед.

Дворник якийсь час удає, що старанно мете; потім з мітлою йде на другий бік вулиці. Другий дворник усе стоїть і дивиться на мене. Вони про щось неголосно розмовляють і непомітно поглядають у мій бік. Потім вони розходяться, й обидва старанно метуть вулицю.

А я ходжу і стараюсь не показати, що мені страшенно холодно. Всього тільки четверта година ранку. Сонце вже десь зійшло, але на вулицях іще нема руху, — тільки дворники та я. Ранок свіжий, з легким туманом. Листя на дереві матове й сиве від роси.

В потилиці починає злегка нити, — значить, удень болітиме вся голова. По тілі втома, лице здається масним, помнятим, хочеться вмочити в холодну воду. Цигарок немає, це найгірше.

Я вже не думаю про Білу Шапочку, й мені нема ніякого діла до неї. Годину на шосту по всіх ближчих дворах уже відомо про мене. Мене ніхто ні про що не питає, не заваджають ходити, але з моторошною цікавістю поглядають на мою високу постать, що без перестанку ходить по тротуарі з хмарним, стомленим лицем. Вони, мабуть, гадають собі, що я тут ловлю якогось важного злочинця.

Коли відчиняються крамнички, я купую цигарок, випиваю пляшку квасу і знову йду на свій пост. Мене зустрічають зацікавлені обличчя в вікнах усіх поверхів. А години біля дев'ятої звідкись молодий голос гукає:

— Геть шпигів!

Потім я бачу в одному з вікон двох гімназистів. Вони з невинним виглядом щось наспівують і байдуже позирають на мене.

Біля дверей крамнички, в якій я пив квас, час-від-часу збираються покоївки й пошепки розмовляють, показуючи очима то на мене, то на дім. Нарешті, з'являється й поліцай. Але, бачучи мій пристойний костюм і понурий суворий вигляд, нерішуче зупиняється, думає й іде назад. Після того увага до мене ще дужче зростає на вулиці.

А я навіть присісти не можу! Я закріпився вже давно, п'яти горять, ноги ниють, у шлунку суха, гризуча порожнеча, потилиця розболюється. Але й увага вулиці й поліцай, і голод, і втома викликають у мені почування якогось гіркого, хмарного задоволення.

В десятій годині у дверях парадного з'являється Біла Шапочка. Сьогодні вона в темній спідниці й білій блузці. В руках у неї декілька книжок і срібна торбинка. Вона вважно і здивовано, як мені здається, зиркає на мене, коли я проходжу повз неї. Я ж не дивлюсь на неї й, перегнавши, проходжу далі. Хай сама перша тепер заговорить!

Але Шапочка завертає за ріг вулиці і зникає. Тоді мене обхоплює страшенна втома, нудьга й безнадійність.

“Так; тепер треба йти додому”, — думаю я тупо. І йду у другу крамничку. Там я знову п'ю квас і купую фунт маленьких цукрових бубликів. Розкладаю непомітно на вулиці по кишенях, і по шматочку кладу в рот. Це підживлює мене й підбадьорює. І знов я ходжу здовж фасади.

На мене в суді чекає одне важне ділове побачення, а дома секретарь. Може, навіть уже вчинили там тривогу? Я сміюся з себе й гуляю собі далі. До мене вже, здається, звикли, й дивляться на мене менше, так, що я навіть часом примощуюсь на східцях і спочиваю якусь хвилинку. Іноді мені нестерпно хочеться лягти от тут же, накрити лице капелюхом і заснути міцно-міцно. Чорт його бери!

Біля другої знизу йде Шапочка. Я з раптовим поривом зворушення й радості дивлюсь на неї згори, й мені хочеться піти їй назустріч, простягти обидві руки і сказати: “Ну, годі!”

Вираз її лица, як і перше, холодний, недосяжний і байдужий. На мене вона не дивиться, а коли проходить повз, то з погордою жмурить милі свої очі, неначе кажучи: “Прошу дуже, мене це не обходить!” На крилах носа й на підпоріддю їй виступили дрібні крапельки поту, щоки від спеки зашарились, вона подібна до спітнілої, розрум'яненої дівчинки. І так не до лица їй ця погорда й холодність!

Потім я знов ходжу, ходжу, ходжу. Іноді плентаюся у крамничку й п'ю квас. Але від його мені вже стає погано. І знов я вже ні про що не думаю, і коли б Шапочка вийшла і простягла мені руку, я поставився б до того цілком байдуже. Я тільки мрію про те, щоб швидче настав вечір, щоб погасли ліхтарі, й можна було прилягти на східцях і заснути.

Їсти мені вже зовсім не хочеться, тільки пити, пити. Од квасу вже нудить, і я п'ю зельтерську. Крамарі мене знають, вони пробують навіть завести зо мною балачку й випитати, кого я ловлю, але я не підтримую розмови. Мабуть, це надає мені ще більш загадковості.

Аж ось заходить сонце. Горішні вікна “мого” дому сліпуче горять, а далі гаснуть. Ввечері увага знову підростає. Покоївки нишпорять біля мене; біля воріт нарада дворників. Мені ж байдуже, — я сам собі видаюся хворою, напів божевільною людиною, яка ні з того, ні з сього лазить уже цілу добу по вулиці.

Хтось співає в домі. Голос дужий, з металічним тембром. Я в'являю собі жінку з великим бюстом, горбоносу, з широкими бровима, що зрослися на перенісся; вона стоїть біля роялю і тримає в руках ноти; її рот, подібний до рота риби, яку витягли з води.

Ось арія з "Пикової Дамы". Я слухаю тупо, хоча люблю це місце, і співачка виконує його досить гарно.

"Ночью-ли, днемъ, все объ одномъ,
Ахъ, истомилась, устала я".

Так, я стомився, то правда! Ніколи я не гадав, що можна так істомитись. Ах, швидче б вона кінчала свій спів, та й загалом усі вони лягали б спати!

Все на світі має кінець. Скінчила співати співачка, погасла електрика біля парадного, придверник замкнув двері, розійшлись покоївки та дворники. Тепер я міг би присісти на східцях і трохи подрімати собі. Але, замість того, я стою біля ганку і слухаю, як у мені важко, незграбно починає ворухтись нудьга, неначе жаба, що випручується зпід піску, яким її присипано: от зпочатку ворухтяться тільки самий пісок, далі з'являється латочка горбистої, пухлої спини, потім викарячене, кліпаюче, злісне око.

Я вже знаю, що зараз поїду додому. Ввесь запас моєї сили волі вичерпався, я порожній, мені тужно, нудно, й тільки сама туга сидить там, як чорна, вохка жаба. Тепер уже ніщо не допоможе. І що більше я буду доводити собі, що мушу довести почате до краю, що сам собі буду гидкий у протилежному разі, що, власне, справа не в Шапочці, а в моїй повазі до себе, — що щиріше, палкіше я переконуватиму себе, то несподіваніше і швидче сяду на візника й поїду. Через те я стою, зігнувшись і похиливши голову, як п'яний, не рухаючись, не думаючи й ні на що не ждучи.

Згори чути тюпання і дренчання брички. От із цим візником я й поїду. Ось ближче, ближче. Я безвільно, насмішкувато кривлю губи, й сам чекаю, як кликатиму візника. Мені сором і цього будинку, й червоного вікна, й вулиці, й навіть крамарів. Прощай, Шапочко!

Хтось одчиняє двері парадного. Це рішає справу: я повертаюсь і хочу гукнути на візника. Але на темнім ганку з'являється постать, у якій я схоплюю щось знайоме. Вона хутко сходить по східцях і наближається до мене. Так, я вже виразно бачу: — це Біла Шапочка! Вона без капелюха, по-хатньому.

— Слухайте, добродію! — раптом тихо, але суворо каже вона. — Чи довго ще це буде?

— Поки ви не простягнете мені руки!

— Забірайтесь собі зараз же додому! Я не можу бачити тут вашої постаті!

— Ні, я не піду!... — відповідаю я байдуже.

— Але ж зрозумійте ви, що ви насильно, проти моєї волі й бажання хочете познайомитися зо мною. Ви насилуєте моє... моє чуття жалощів і користуєтеся цим. Не можу ж я допустити, щоб ви впали тут. Це ж глупо, зрозумійте ви це!

— Мені все-одно.

— Ну, добре, я подам вам руку, а тоді що? Ви дасте мені спокій? Поїдете собі додому?

— Поїду, але з умовою: ви дозволите мені ще раз побачитися з вами.

Шапочка знизує плечима й непорозуміло дивиться на мене. Над вухами їй пушиться волосся довгими пасмами, подібними до тирси, посрібленими світлом електрики. Очі зворушливо-сердиті, здивовані, лице здається дуже блідим у темі.

— Дуже чудно! Ніякої амбіції в людини!

— Так, ніякісінької.

— Але зрозумійте ж ви, що ви не маєте ніякого права силувати мене знайомитись, коли я цього не хочу! І яка вам приємність, коли я... я не поважаю вас? Я ж усе-одно не буду підтримувати цього дурного знайомства. Не можна ж так!

— Все-одно. Я сказав, не піду звідси, й не піду. Можете йти собі й не звертати на мене уваги.

Шапочка якусь хвилинку мовчить, потім, простягаючи руку, холодно й вороже говорить:

— Маєте!

Я беру безживну, теплу руку, злегка потискую, випускаю й питаю:

— А як вас звать?

Вона, неначе рапортуючи, відповідає:

— Ганна Пилипівна Забережна. Мешкаю в сім будинку, помешкання шосте. Здається, треба ще раз побачитись? Завтра чекаю на вас од сьомої до восьмої. Але попереджаю: більше ні в які умови не входжу. Коли ви наміряєтесь тим же способом вимагати дальшого знайомства, то я мушу шукати інших засобів. Бувайте!

Вона велично хитає головою й іде в дім. Коли відчиняються двері парадного, я бачу за ними постать придверника. Значить, вона на всякий випадок попрохала його стояти там. Так!

Після того я помалу, стомлено плентаюсь униз, увесь час криво посміхаючись.

“А вона ж ото вірить, що я завтра прийду!” раптом приходить мені до голови. “Уявляю собі, як би привітно прийняла вона мене.”

Беру візника й іду додому. В потилиці ломить, у шлункові, у грудях, у всій істоті тужна, важка порожнеча.